

*Handelingen 8, 5-8 en 14-18
Johannes 14, 15-21*

Openingslied: [Voor mensen die naamloos](#) (tekst Henk Jongerius, melodie Jan Raas)

Voor mensen die naamloos, kwetsbaar en weerloos
door het leven gaan,
ontwaakt hier nieuw leven, wordt kracht gegeven:
wij krijgen een naam.

Voor mensen die roepend, tastend en zoekend
door het leven gaan,
verschijnt hier een teken, brood om te breken:
wij kunnen bestaan.

Voor mensen die vragend, wachtend en wakend
door het leven gaan,
weerklinken hier woorden, God wil ons horen:
wij worden verstaan.

Voor mensen die hopen, wankel gelovend
door het leven gaan,
herstelt God uit duister Adem in luister:
wij dragen zijn naam.

Woord van welkom en inleiding

Goede morgen u en jullie hier noodgedwongen vanaf deze plaats - thuis - op afstand,
maar wel vierend in verbondenheid.

Gezegend dit uur, dat wij hier samen mogen zijn om tóch te ervaren dat het leven méér is,
dan wat onze ogen kunnen zien, onze oren kunnen horen, en onze handen kunnen tasten.

Vandaag wil ik woorden van Jan van Opbergen gebruiken

*Vertel het nog eens,
en maak ons opnieuw vertrouwd
met dat oude verhaal
over mensen en hun God.
Vertel het keer op keer,
tot onze handen eraan beginnen
en onze voeten in beweging komen.*

Moment van Gebed

*Onuitsprekelijke die God wordt genoemd,
oorsprong en toekomst van aarde en hemel,
van elke levende mens.
Kome uw Rijk in ons en door ons.
Steun ons, sterk ons.
Uw beeld zijn wij.
Prent in ons uw waarheid en uw waardigheid,
uw kracht en uw mildheid.*

Bij het openleggen van de Schriften

Vanaf Pasen gaat het verrijzenisgeloof als veelkleurig licht de wereld in, ook buiten Jeruzalem en Judea. Het evangelie geeft ons een deel van de schitterende afscheidsrede van Jezus van Nazareth, een man in de kracht van zijn leven, die oproept verbonden te blijven met hem, met de Vader en de Geest – en dat met de dood voor ogen. En dat betekent onherroepelijk: liefde en verbondenheid en niet alleen met woorden en leuzen, maar ook concreet in het leven van alledag.

Uit de Handelingen van de Apostelen

- 5 Filippus kwam in de stad Samaria
en predikte hun de Messias.
- 6 Als ze hem hoorden spreken
en de tekenen zagen die hij verrichtte,
was iedereen in de ban van Filippus' woorden.
- 7 Want velen van hen die onreine geesten hadden –
onder luid geschreeuw gingen ze eruit,
en vele verlamden en kreupelen werden genezen.
- 8 Daarover ontstond grote vreugde in die stad.
- 14 Toen de apostelen in Jeruzalem hoorden
dat Samaria het woord van God had aanvaard,
stuurden ze Petrus en Johannes naar hen toe.
- 15 Zij gingen daarheen en baden voor hen
dat ze de heilige Geest mochten ontvangen,
want die was nog op niemand van hen neergedaald.
- 16 Ze waren alleen gedoopt in de naam van de Heer Jezus.
- 17 Daarop legden ze hun de handen op
en zij ontvingen de heilige Geest.

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

- 15 Als jullie Mij liefhebben,
zul je ter harte nemen wat Ik jullie opdraag.
- 16 En Ik zal de Vader vragen jullie een andere helper te geven,
die voor altijd met jullie zal zijn,
- 17 de Geest van de waarheid.
De wereld kan Hem niet ontvangen,
omdat ze Hem niet ziet en ook niet kent;
jullie kennen Hem wel,
want Hij blijft bij jullie en zal in jullie zijn.
- 18 Ik laat jullie dus niet verweesd achter:
Ik kom bij jullie terug.
- 19 Want nog maar een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer,
terwijl jullie Mij wel zullen zien,
want evenals Ikzelf zullen ook jullie leven.
- 20 Op die dag zul je inzien dat Ik in mijn Vader ben,
en dat jullie in Mij zijn zoals Ik in jullie ben.
- 21 Wie zich aan mijn opdracht gebonden weet en haar ter harte neemt,
die is het die Mij liefheeft,
en wie Mij liefheeft zal ondervinden hoe de Vader hém liefheeft,
en ook Ik zal hem liefhebben
en Mij aan hem openbaren.'

Verkondiging

Het is boeiend in de eerste lezing uit de geschiedenis van de eerste kerkgemeenschap te horen hoe ze als Paasgemeente wilden bestaan en hoe ze vorm wilden geven aan dat paasgeloof. Het verhaal van de Levende is kennelijk geen vroege dood gestorven, zoals velen hadden verwacht, nee, het wordt nu vèr buiten Jerusalem gehoord.

Met een enorme gedrevenheid razen de apostelen de toenmalige wereld rond en iemand die daar krachtig aan bijdraagt is de diaken Filippus.

Hij wil getuigen van Jezus' boodschap:

- van leven sterker dan de dood,
- van liefde als het hart van Torah,
- van laatsten zullen de eersten zijn en de bestaande verhoudingen omgekeerd.

Hij zoekt naar een vorm van gemeenschap, waarin heidenen en Joden recht wordt gedaan en waar gezocht wordt naar een weg voor de toekomst van ieder, soms tegen de verdrukking in – 'zich toevertrouwend aan Gods genade en aan de Geest...'

En hoe maken wij dat aan den lijve mee in deze ònwerkelijke maanden

In het evangeliieverhaal spreekt Jezus van Nazareth zijn diepste verlangen uit: de onderlinge liefde. Het lijkt wel of Hij aanvoelt, dat het zómaar niet lukken zal, dat het eeuwen van pijn en lijden zal kosten voor dat verlangen een beetje wáár zou kunnen worden. Op de laatste avond van zijn leven deelt Jezus van Nazareth aan het paasmaal van het brood en de beker wijn en Hij spreekt de hoop uit op een nieuwe maaltijd – voorbij aan ellende, ziekte en dood. In een soort afscheidsgesprek dringt Hij er bij zijn vrienden op aan, dat ze zich niet zullen laten ontmoedigen door wat er gaat gebeuren, dat ze verbonden zullen blijven, ook als Hij er zelf niet meer zal zijn.

‘ Heb elkaar lief en wees voor elkaar zo goed als God.’

Deze breekbare mens, die het uur voelt naderen, dat hem alles uit handen wordt geslagen, gaat niet onder in wanhoop, maar blijft geloven in de zin van leven en lieven.

Dat is zijn grootheid. Daarom zullen God en mensen hem niet vergeten, maar hem erkennen als Messias. Hij heeft zijn leven laten bepalen door het verlangen van God, dat vanaf het prille begin mensen riep en aansprak. Hij heeft zijn leven, zijn doen en laten in de handen van God gelegd. En die God wordt niet verheerlijkt door een heldhaftige succesfiguur, door de idolen van alle tijden, maar door een lijdende mens, die helemaal niet succesvol leek te zijn, maar die tot het einde toe trouw bleef aan de droom – aan het verlangen van God voor deze wereld.

Inmiddels zal het misschien wel zestig jaar na de dood van Jezus zijn als Johannes terugdenkt aan dat afscheid. Het is nog steeds niet zo, dat de wereld er anders uitziet, maar mensen zijn zó geraakt door Jezus van Nazareth, dat ze anders zijn gaan kijken en doen – hier en daar....kleine plukjes mensen.

Ze hadden het zwaar te verduren. Er was heel wat pijn en onbegrip en weerstand tegen dat soort dwaze dromers. Dat ziet Johannes ook. En dat ziet iedereen die vandaag om zich heen kijkt in een wereld vol brandhaarden en schroeiplekken.

En toch heeft dat verlangen – noem het Gods eigen verlangen – zich steeds weer opgericht sinds Abraham, Rebecca en Jacob, sinds Mozes en Jeremia, sinds dat meisje Miriam en haar zoon Jezus, sinds Dominicus en al die bekende en onbekende mensen in de loop van de eeuwen, tot op vandaag. Altijd weer heeft dat verlangen mensen ertoe aangezet verband en verbondenheid te scheppen en vooral die onderlinge liefde.

En dat gaat nog altijd door. Johannes probeerde in woorden te vatten waar het volgens hem op zou uitlopen. En voor mensen van toen, in de tijd van Johannes, kon hij Jezus haast niet beter verwoorden: ‘Mens, je deelt met mij het ene gegeven leven, waarvan God het hart en de ziel is. Zo geborgen en verbonden zul je elkaar in liefde dragen.’

En als je nou eens niet meer vooruit kunt !?

- als dat kwaadaardige virus je hele bestaan bedreigt,
- als je zèlf een ziekte in je lichaam meedraagt, met alle onzekerheid van dien,
- als je bejaard bent of zo moe, dat je benen je niet meer kunnen dragen?

Dan zullen er mensen zijn - groter dan jouw narigheid. Dan is er die ene Mens met al zijn zorg en tegelijk zijn roep om verbondenheid en geborgenheid.

Dan is er een God - Vader en Moeder - die groter is dan je hart.

En het doet er even niet toe *wie* je weer op verhaal laat komen en *wie* je weer doet opstaan:

- je man/vrouw/partner, een van de kinderen,
je vriend of vriendin,
- je medezuster of medebroeder,
- collega, buurvrouw of medeparochiaan.

Hoofdzak is dat je gekend wordt, dat je een plek hebt, dat je je verbonden weet. Jezus - verbondsmens bij uitstek – komt met zijn gebod om '...voor elkaar zo goed als God te zijn.'

Hij vraagt niet om grote meeslepende gevoelens, Hij vraagt dat we elkaar recht doen, dat we ons toevertrouwen aan elkaar, zorg hebben, delen, geduld hebben, angst en sleur doorbreken, dat we groeien en bloeien – vruchtbaar in ons eigen kleine bestaan en in de grote werldsamenleving.

Het geloofsverhaal van Pasen is niet éénmalig; dat gebeurt nog steeds

Altijd weer zijn er nieuwe mogelijkheden, nieuwe vormen. Er kan altijd weer worden opgestaan.

Het leven kan altijd weer nieuw worden, ook dóór en na deze crisisperiode.

Lied: Groter dan ons hart (teks: Huub Oosterhuis, melodie Antoine Oomen)

Gij die geroepen hebt: 'Licht!'
en het licht werd geboren,
en het was goed,
het werd avond en morgen, tot op vandaag

Omdat Gij het zijt groter dan ons hart
die mij hebt gezien eer ik werd geboren

Gij die liefde zijt, diep als de zee,
flitsend als weerlicht, sterker dan de dood,
laat niet verloren gaan één mensenkind.
Gij die geen naam vergeet, geen mens veracht,
laat niet de dood die alles scheidt en leegmaakt,
laat niet de tweede dood over ons komen.

Omdat Gij het zijt...

Voor allen die gekruisigd worden,
wees niet niemand, wees hun toekomst ongezien.
Voor mensen die van U verlaten zijn,
voor allen die hun lot niet kunnen dragen,
voor hen die weerloos zijn in de handen van de mensen.
Voor uw naamgenoten in ons midden:
vluchtelingen, vreemden, wees niet niemand.
Voor hen die kracht uitstralen, liefde geven, recht doen,
dat zij staande blijven in ons midden.

Omdat Gij het zijt groter dan ons hart
die mij hebt gezien eer ik werd geboren

Gij die tegen alle schijnbaar noodlot in ons vasthoudt,
Gij die vreugde schept in mensen,
Gij die het woord tot ons gesproken hebt dat onze ziel vervult,
laat ons niet leeg en verloren en zonder uitzicht,
doe ons opengaan voor het visioen van vrede
dat sinds mensenheugenis ons roept.

Omdat Gij het zijt...

Verhaast de dag van Uw gerechtigheid.
Zie het niet langer aan dat her en der in deze wereld
mensen gemarteld worden, kinderen gedood,
dat wij de aarde schenden en elkaar het licht ontroven.

Zoals een hert reikhalst naar levend water,
doe ons zo verlangen naar de dag dat wij,
nu nog verdeelde mensen in uw stad verzameld zijn,
in U verenigd en voltooid, in U vereeuwigd.
Gedenk uw mensen dat zij niet vergeefs geboren zijn.

Omdat Gij het zijt groter dan ons hart
die mij hebt gezien eer ik werd geboren

Voorbeden

Wij leggen de levende God vóór wat ons ter harte gaat:

- Voor mensen die vooral *leegte* ervaren
in hun geloof en in hun leven en die daar
onmogelijk van los kunnen komen -
dat ze mensen ontmoeten,
die het verhaal vertellen van leven.
- Voor mensen die anderen dragen
door hun geloof en hun enthousiasme -
met durf en leeftocht,
die spreken over Gods toekomst
en daarbij anderen meenemen.

- Voor mensen die in deze crisisperiode
in hun bestaan worden bedreigd:
geen werk meer, spanning in de gezinnen -
Laat ze mensen ontmoeten die daadwerkelijk helpen.

Voor uw aangezicht gedenken wij onze zieken
en hen die ze liefdevol verzorgen -
onze doden, naam voor naam:
en we noemen....

Lied: Dichtbij en ver (tekst Huub Oosterhuis, muziek Antoine Oomen)

Overal zijt Gij
onzichtbaar gegeven,
sprekend nabij,
de stilte verwacht U,
mensen bestaan U,
zien en beleven U.

Mensen van vlees,
van licht en gesteente,
hard en van bloed,
een vloed niet te stelpen,
mensen uw volk,
uw stad hier op aarde.

Aarde is al wat wij zijn,
wat wij maken,
adem ons open,
maak ons uw aarde,
uw nieuwe hemel,
vrede op aarde.